

І знову п'ятеро драконят билися між собою.

Яскрава зелена, червона та золотава луска блишала у променях сонця, яке щойно зійшло, коли молоді дракони гасали між скелями, оголивши зуби та пазурі. П'ять роздвоєних язиків люто шипіли. Позаду, під скелею, морські хвилі приглушено гупали об піщаний берег, ніби не хотіли мірятися силою із криками драконів.

Яка ганьба. Наутилус зніяковіло підвів погляд на велетенського чорного дракона поруч. Драконята настільки поринули у сварку, що досі навіть не помітили його. Шкода, що Наутилус не може прочитати думки Провидця так само, як той, без сумніву, читає його.

А ще хотілося б, щоби поряд було ще бодай декілька драконів з Пазурів Миру. Однак щойно дійшла чутка про те, що прибуде темнокрил, майже всі вони несподівано знайшли нагальні справи деінде. Таємна схованка борців за мир, що розташувалася на скелях біля моря, того ранку виявилася майже порожньою. Лише коли-не-коли з печери визирала морда якогось дракона. Але й та відразу зникала, завбачивши Провидця.

На верхівці скелі не лишилося нікого, окрім п'яťох драконят. Хоча із Пазурами Миру мешкали й інші молоді дракони, та всіх їх швиденько прибрали якомога далі. А цю п'ятірку, вочевидь, ніхто навіть не попередив про прибуття Провидця і майбутню перевірку.

— Що ж, — промовив Провидець. — Вони досить... енергійні.

— Вони просто були запасним варіантом, — намагався виправдатися Наутилус. — Ніхто не думав, що вони знадобляться. Тим паче всі вони. Гадали, візьmemo одного чи двох, якщо щось трапиться із попередніми. Ми не приділяли багато часу їхньому тренуванню.

— Зрозуміло.

Провидець, примруживши чорні очі, спостерігав, як піщанокрила Гадючка провалилась у розколину, а вже за мить, перечепившись, на неї впав землекрил. Гадючка з шипінням викрутилася й вкусила Вохрика за хвіст. Той заволав від болю.

— Даруйте, — промовив Наутилус.

Він уже знав, що станеться далі. Підійшовши до драконят, Наутилус дав Гадючці по вухах і ледь устиг відтягнути вбік Кальмарика, маленького зеленого морекрила, поки інші не підпалили йому хвіст.

— Припиніть негайно! — просичав він. — На вас дивляться!

Жарик, червоне драконя-небокріл, зімкнув свою пащу й озирнувся довкола, пильно вдивляючись у химерне каміння на скелі. Провидець вийшов під проміння вранішнього сонця й велично поглянув униз.

— Я знала! — вигукнула маленька темнокрила. Долемовка зістрибнула з високого валуна й гордо розгорнула крила. — Я знала, що до нас прибуде

темнокрил! Ну хіба ж я вам не казала, що так станеться?

— Та хіба? — Вохрик почував свою велику брунатну голову.

— Ні, — фиркнула Гадючка.

— Сумніваюся, — додав Кальмарик, який визирнув з-за спини Наутилуса.

— Навіть якщо таке було, то ти ще напророчила землетрус, прибуття нового Пазура Миру і що цього тижня ми отримаємо на сніданок щось іще, окрім чайок, — мовив Жарик. — Але нічого з цього не сталося, тож, очевидно, що ми припинили тебе слухати.

— Та все ж я знала! — радісно повідомила Долемовка. — Я побачила це за допомогою своєї сили! Я бачу, що він приніс нам щось особливе на сніданок. Еге ж? — вона осяяла Провидця усмішкою.

Він кліпнув очима.

— Гм... Наутилусе, можна тебе на кілька слів?

— Я можу піти з вами? — запитало чорне драконя й підстрибнуло ближче до Провидця. — Я ще ніколи не зустрічала іншого темнокрила. Однак, звісно ж, у мене з вашим племенем дуже сильний духовний зв'язок.

— Залишайся тут, — Провидець легенько відсунув її до інших драконят.

Долемовка розчаровано чмихнула й сіла на землю, обгорнувшись хвостом.

Провидець відійшов далі, туди, де їх ніхто не зміг би почути. Розвернувшись, він просто перед собою побачив Наутилуса, до хвоста якого причепилося драконя-морекрил.

— Не можу залишити його з ними, — намагався виправдатися Наутилус у відповідь на осудливий погляд Провидця. — Варто мені відвернутися, як хтось починає його кусати.

— Вони всі так роблять, — шморгнув маленький зелений дракон.

Провидець, замислившись, висунув свій довгий язик.

— Тепер я бачу, — нарешті промовив він, — що залишати драконят долі під опікою Пазурів Миру було помилкою. Як справжніх драконят, так і несправжніх.

— Кого? — перепитало драконя.

— Тихо, — Наутилус затулив його мордочку лапою. А тоді, зустрівши погляд Провидця, непевно додав: — Ти ж сам знаєш, Кальмаріку. Ми розповідали вам про пророцтво. Ти ж знаєш про війну, у якій беруть участь усі племена драконів?

— І ми хочемо її припинити! — зрадив Кальмарик. — Бо ми на боці добра! Ми хочемо миру!

— Так, — погодився Наутилус. — Загалом усе так. Отож, у пророцтві йдеться про п'ятьох драконят, які вилупилися приблизно шість років тому. Серед них морекрил, небокріл, землекрил, піщанокрил

та темнокрил, які повинні покласти край війні. Вони оберуть одну сестру, яка стане новою королевою піщанокрилів, — Вогонь, Опік чи Полум'я.

— Ого, — видихнув Кальмарик. — А я ж також вилупився приблизно шість років тому.

— Справді? — подікавився Провидець. — А зовні роки три — не більше.

— У мені велика особистість, — повідомив йому Кальмарик таким тоном, ніби чув це безліч разів і вже був певний, що всі про це знають.

— І твоїм друзям теж приблизно по шість років, — поспішно додав Наутилус.

— Вони не мої друзі, — пробурчав Кальмарик. — Вони всі задираки, окрім Долемовки, але вона просто прителепкувата.

Провидець перевів погляд на Долемовку, маленьку темнокрилу. Вона сиділа на верхівці звивистої кам'яної колони і так сильно витягнулась у їхній бік, що будь-якої миті могла гепнутися на землю.

— Що ж, Кальмарику, — продовжив Наутилус, — а якби так сталося, що ти виявився одним із драконят долі? Якої думки ти про це?

Морекрил довго дивився на Провидця.

— Я б тоді отримав скарб?

— Ти б отримав славу й могутність, — відповів Провидець. — Якщо, звісно, робив би те, що наказують. От і все.

— А скарб? — не відступав Кальмарик.

Провидець недовіжливо поглянув на Наутилуса.

— Це він зі мною торгується?

— Я люблю скарби, — зауважив Кальмарик. —

І Пазурі Миру такі слабкі, бо у них взагалі немає жодних скарбів.

— Ми відмовилися від земних благ, щоб боротися заради вищої мети, — відповів Наутилус. — Мир значно важливіший за коштовності та золото.

— Та ну, — відмахнувся Кальмарик. — Я б краще залишив собі золото.

— Ти б погодився обрати ту королеву піщанокрилів, яку ми тобі скажемо? — запитав Провидець. — Якщо так, ми могли б поговорити і про золото.

— Оце краще, — сказав Кальмарик, і його очі засяяли. — Але я не хочу, щоб Жарик брав у цьому участь. Він мусить залишитись тут.

— Чому? Що не так із твоїм небокрилом? — звернувся темнокрил до Наутилуса.

— Нічого, — відказав той. — Вони просто сьогодні посварилися.

— І так щодня! — поскаржився Кальмарик. — Бо він поганій!

— Небокрил буде з нами, і це не обговорюється, — відрубав Провидець.

— Це ти не обговорюєшся, — пробурчав Кальмарик.

— Кальмаріку, поведься чемно, — втомлено зітхнув Наутилус.

— Я точно знаю, що пошкодую про це, — Провидець нахмурено зиркнув на морекрилів — але я візьму на себе тренування драконят долі. Уже занадто довго вони не мали належної опіки. Тож, очевидно, що їм потрібен кращий провідник.

— І що це означає? — запитав Наутилус.

Погане передчуття пробігло холодком по лусці. Він зиркнув на Кальмаріка. Мабуть, їм варто було взяти іншого морекрила на роль несправжнього драконяти з пророцтва.

«Якщо Провидець нашкодить Кальмаріку... якщо з ним щось станеться... його мати мене вб'є», — подумав Наутилус.

— Це означає, що вони вирушать зі мною, — відповів Провидець і смикнув хвостом.

— Куди? — запитав Кальмарік.

— Дізнаєшся, коли прилетиш, — промовив Провидець. — І якщо ти собі не ворог, то більше не пхатимеш свого носа, куди не просять, і робитимеш те, що тобі скажуть.

— Я це ще зможу зробити, — відповів Кальмарік. — Але з Жариком та Гадючкою треба буде попрацювати... Та й з Долемовкою, коли на те пішло.

— Ні, стривай, — озвався Наутилус. Він намагався заплутати свої думки, щоби темнокрил не зміг їх прочитати. — Ти не можеш їх забрати. Ну, хіба

що Долемовку, яку сам привів. Але їхні батьки належать до Пазурів Миру. Саме так у нас і з'явилися ці яйця. Вони завадять драконятам полетіти геть.

— Вохрику дозволять, — подав голос Кальмарік. — Його мама не заперечуватиме. Це у землекрилів так заведено.

— Замовкни, — гаркнув Провидець. Його примружені чорні очі, здавалося, бачили Наутилуса наскрізь.

«Не думай про це, не думай, не думай», — повторював про себе Наутилус.

— Заради трьох місяців, — промовив Провидець, не приховуючи відрази, — це драконя — твій син.

Наутилус опустил погляд на свої лапи. Спочатку план Пазурів Миру із запасними драконятами видавався вдалою ідеєю. Кальмарік вилупився майже в потрібний час, якщо взагалі не на момент найяснішої ночі. І це означало, що всі Пазурі ставилися до драконяти, як до безцінного скарбу. А Наутилус знав, що таким він і є.

— Ну звісно, що я його син, — сказав Кальмарік. — Правда ж, дивина? Я син очільника Пазурів Миру й один із драконят долі. Оце так збіг! — Він гордовито випнув грудку. — Я навіть ще важливіший, ніж гадав.

Драконеня велично покрокувало до інших, забувши, як і завжди, що ніхто не хоче слухати про те,

який він важливий, і що це, вочевидь, завершиться підпаленою мордочкою, не менше.

Наутилус дивився, як він віддаляється, і думав про те, коли все встигло так вийти з-під контролю. Чому Пазурі погодилися співпрацювати з Провидцем? Чому вони взагалі вирішили мати справу із тим пророцтвом? І як вони загубили справжніх драконят? Це питання непокоїло його найбільше.

Аж троє вихователів, Борівітер, Дюн і Плавець, повинні були наглядати за п'ятьма малявками, які до того ж були ув'язнені у таємній печері. Натомість усі п'ятеро втекли і, можливо, навіть вбили королеву Багрянець, що стало потрясінням для Небесного королівства. А ще вони налаштували королеву Корал проти її ж союзників, розстрожили палац морекрилів та знову втекли. Куди? Хто його знає. Кудись у незвідані краї Піррії.

А найгірше те, що нікого за це не покараєш. Борівітер і Дюн уже мертві, а Плавець відбився від Пазурів і зник. І хтозна, де зараз можуть бути ті драконята і коли вони знову з'являться, щоб проявити свій неабиякий хист створювати проблеми та безлад.

— Оце так збіг, — луною повторив за Кальмариком Провидець. Але він зовсім не здавався враженим.

— Що ж, — сказав Наутилус. — Я подумав, а чом би й ні? Звісно, що жодне з цих драконят

не вилупилося саме найяснішої ночі, бо тоді вони були б справжніми драконятами з пророцтва, хіба ні? Але вони приблизно того самого віку, а решта нікого не обходить.

— Нікого, окрім тих, хто був присутній під час вилуплення, — замислено мовив Провидець. — Було б краще, якби ми змогли позбутися всіх свідків.

Наутилус пополотнів.

«А їхні батьки теж належать до свідків?» — промайнуло в голові, перш ніж він устиг спинити цю думку.

— Ми подбаємо про це пізніше, коли настане час, — швидко відповів Провидець. — Адже поки що ми не можемо бути певними, кого з них використаємо, а кого позбудемося.

Він насуплено поглянув на Долемовку, яка невгамовно розпитувала Кальмарика про їхню розмову.

Наутилус відчув, що от-от знепритомніє.

— Позбудемося? — повторив він.

Провидець гучно фиркнув.

— Ну гаразд. Я спробую повернути твого щілим, — він скривив пащу у чомусь подібному до посмішки (Наутилус раніше не бачив його таким). — Але ж хіба не мир зараз найважливіший, морекриле? Хіба ти весь час не кажеш своїм Пазурам, що потрібно жертвувати всім, аби тільки закінчити цю війну?